

afraïso moltíssim, sent? Jo trovo que això
que voste' fa per a mi val molt, i crequi'm
que li estimo de debò. Mimi, no tinc pas gaur
de fer literatura, ni en sè, ^{ni m'agrada,} pro voste' ja en coneix,
i lo que vni dir-li és que li estic molt
agraït, vauja.

Bueno, un cop treta del damunt la feina, el
dia 16 vaig respirar com un home i aleshores, diable
diumenge i dilluny me'n vaig anar cap al Primer
del cantó de les Alberes, a un lloc que si està molt
bé i del qual ja m' parlaré un dia. Justament molts
han sigut les vegades que he sentit el desig de parlar-li
pro no he trobat mai l' hora bona. Unes vegades perquè
sembla que l' haig d' anhelinar parlant-li de se-
gors què, i altres vegades perquè soc jo que no tinc es-
tona i això de les Alberes es una miqueta llarc.
Pro ja en parlarem un dia que ens vagui a tots dos
i vingui bé.

Mestre, per avui el deixo i me'n vaig cap a
dormir. Desitjo que li provi força l' estada per aquí
dalt i que sigui ben profitosa per a la seva senyora
a la que farà el favor de saludar de part meua.

Molts recorts dels meus companys, i a reuendre!
Rebi una efusiva abraçada del seu devot amic que
l' estima *Eduard Serra*

Barcelona, 26 agost, 1922

Sr. Sr. Francesc Pujol

Estimat mestre: Aquesta Atxora vaga
de correus ha sigut la causa de que no
li haigi escrit mes aviat; ara sembla que
bé o malament la cosa ja manja i però
no espero més.

Ara mateix (és la 1 de la nit) he trobat
a Sr. Martí i m' ha dit que avui ha rebut
una carta de voste', del 18, de la que se'n
desprèn que estan tots molt bé i ^{que} la seva
senyora està sempre millor. Això son bones
notícies, i me'n alegro molt, i desitjo que
els hi repiqui provant del tot.

Bueno, mestre, ara parlarem de les
peces de violí i piano. Tinc ansia de dir-
li que, les vaig enviar totes sis!

Hi van haver empentes; hi van haver
corredines entre a ca'l Toldrà i ca'l Serra,
hi va haver de tot, però van esser sis i vortè
no es pot figurar lo content que jo estava aquell
dia!

Quan vortè se'n va anar jo estava treballant
amb la penúltima, aquella que, per lo que jo
li deia, vortè va batejar de bagatelle, se'n
recorda? Doncs, aquesta bagatelle, es entre tots...
la més llarga. Es tractava d'una font, se'n
recorda? Doncs, talment com si s'hagués estat
llat l'ànima, no hi havia manera d'estron-
car el raig i allò semblava que ho donguéssim
i sortien voltes de per tot arreu. Però finalment
vaig dir prou, i em sembla que encara ha
quedat bastant equilibrada. Quan vaig haver
arribat aquí em feia un dia sonet i em
quedava un dia! Dia aciago, diuen els
castellans; vaig cloure els ulls de la consciència,
i em vaig deixar anar com si diguessim, i vaig
dir: que sigui el que Deu vulgui. I Deu va

volquer que fossin 25 compassos (ni més ni un
menys) sobre la quinta corda. Però uns 25 compas-
sos que no no s'acaben mai perquè són d'una
lentitud màxima. Evidentment és lo més flúid
de la col·lecció, però encara m'aconçolo (es ben
cert que el qui no s'aconçola es perquè no vol)
m'aconçolo perquè no em queda una cosa
corta (que valdria dir que no hi es tota) sino que
una cosa petita; jo bé l'havia volgut fer més
extensa, però el consol es apert: que al menys no
he fet un esquerro. M'agradarà que ho veïgi.
Vortè que està en el secret de la gestació (per-
donem la pompositat d'aperta paraula) em sem-
bla que es farà un tip de niure el dia que li
lusemgi. Però, que havia de fer? Venir o morir;
haurien d'esser sis i sis han sigut. I ja li dic:
estava més content aquell dia!

Mestre, jo li voldria expressar ara, el meu
agraïment per l'ajut tant eficaç que vortè
em va donar en aquell dia d'enguirme. Aquell
cops d'ull, tant justos, tant encertats. Jo li

